

Sygn. akt IV U 322/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **D. S.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.** z dnia 22.08.2015 r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

I. zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 22.08.2015 r. znak (...). (...), w ten sposób, że ustala, że stopień niepełnosprawności wnioskodawcy datuje się od stycznia 2013 r. oraz że wnioskodawca wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby według wskazań medycznych – w szczególności w pas ortopedyczny;

II. w pozostałym zakresie odwołanie oddala,

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV U 322/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca D. S. złożył odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 22.08.2015r. nr (...). (...), na podstawie której został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu żądania wskazał, że domaga się zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wojewódzki organ do spraw orzekania o niepełnosprawności, podtrzymując orzeczenie zespołu powiatowego, orzekł, że wnioskodawca zalicza się jedynie do lekkiego stopnia niepełnosprawności, przy czym z uzasadnienia orzeczenia nie wynika dlaczego. Wnioskodawca podniósł, że składając wniosek o orzeczenie stopnia niepełnosprawności przedstawił szereg zaświadczeń lekarskich pochodzących od lekarzy specjalistów: reumatologa, ortopedy, internisty, diabetologa, neurologa oraz okulisty, popartych wynikami szczegółowych badań. Wynika z nich w szczególności postępująca i przewlekła choroba kręgosłupa w postaci wielopoziomowej dyskopatii na odcinku szyjno-piersiowo-lędźwiowym, nadto zaawansowana cukrzyca stopnia II, nadciśnienie tętnicze i zaburzenia wzroku i równowagi na tym tle.

W ocenie wnioskodawcy zespół orzeczniczy nieprawidłowo ocenił jego stan zdrowia i możliwość wykonywania pracy.

W zaskarżonym orzeczeniu strona pozwana zaliczyła wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolem 05-R, 10-N i ustaliła, że stopień niepełnosprawności datuje się od 9.04.2013r., natomiast nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność. Wskazano, że wnioskodawca może wykonywać pracę lekką, wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie wg wskazań medycznych, nie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. n prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn zm.).

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie argumentując, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, albowiem wnioskodawca został prawidłowo zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Wskazano, że stopień naruszenia sprawności organizmu D. S. w świetle norm prawnych Ustawy o rehabilitacji zawodowej, i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych jak również Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2015 r. poz. 1110) nie daje podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. S. ma 49 lat, z zawodu jest tokarzem.

(**dowód** : bezsporne)

D. S. choruje na cukrzycę typu II skojarzoną z nadwagą bez powikłań samoistnych, chorobę nadciśnieniową, hiperlipidemię, podejrzenie polineuropatii, stan po zabiegu cieśni nadgarstka prawego, zespół cieśni nadgarstka lewego, neuropatię nerwu łokciowego, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne wielopoziomowe całego kręgosłupa. U wnioskodawcy zdiagnozowano nadto niewielką wypuklinę C5/C6 oraz niewielkie wielopoziomowe wypukliny kręgosłupa piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego, nieduże zmiany zwyrodnieniowe szyjne i lędźwiowo-krzyżowe, zespół bólowy szyjny, niedużą neuropatię nerwu łokciowego prawego, małe zmiany zanikowe mózgu.

Z przyczyn internistyczno – diabetologicznych D. S. nie może być uznany za osobę niepełnosprawną. Brak danych wskazujących na rozwój swoistych powikłań cukrzycowych wnioskodawcy, choć w informacji o przebytej rehabilitacji zasugerowano podejrzenie polineuropatii, odnosząc ją do cukrzycy. Brak pewności czy wnioskodawca choruje na cukrzycę czy stan przed cukrzycowy, brak danych o wyrównaniu glikemii, brak danych na obecność powikłań.

Z przyczyn neurologicznych określonych symbolem 10-N D. S. kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności od dnia 09.03.2013 r. do dnia 30.06.2019 r.

Z przyczyn neurologicznych wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy. Nie powinien wykonywać ciężkiej pracy fizycznej ani dźwigać ciężarów, jest zdolny do samodzielnej egzystencji. Nie wymaga stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby. Nie wymaga zaopatrzenia w sprzęt ortopedyczny.

Nie spełnia on przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Wnioskodawca od wielu lat jest leczony z powodu bólów kręgosłupa szyjnego, lędźwiowo-krzyżowego, ale w dokumentacji lekarskiej znajdującej się w aktach nie wynika ciężki przebieg schorzenia.

Z przyczyn ortopedycznych wnioskodawca może być zaliczony do lekkiego niepełnosprawności z powodu schorzeń układu ruchu 05-R. Stopień niepełnosprawności datuje się od stycznia 2013r., nie można ustalić, od kiedy datuje się niepełnosprawność. Wnioskodawca nie wymaga stałej lub długotrwałej pomocy ze strony osób trzecich. Jest zdolny do pracy na otwartym rynku pracy z wyłączeniem pracy ciężkiej fizycznej, może być zaopatrzony w pas ortopedyczny, nie spełnia warunków określonych w art. 8 .ust 3a ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym.

(**dowód** : opinia biegłego internisty z dnia 26.01.2016r., k. 11-12, opinia biegłego neurologa z dnia 16.05.2016r., k. 27-30, opinia biegłego ortopedy z dnia 24.09.2016r., k. 54-55)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...), na opiniach biegłych: internisty – diabetologa, neurologa i ortopedy. Sąd dał im wiarę, nie budziły one wątpliwości Sądu, a nadto żadna ze stron nie kwestionowała opinii. Wnioskodawca złożył zastrzeżenia do opinii biegłego ortopedy, jednak nie zawierały one żadnych merytorycznych zarzutów, a polegały jedynie na wyrażeniu niezadowolenia wnioskodawcy z wniosków opinii.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie zasługiwało częściowo na uwzględnienie, w zakresie zmiany daty początkowej powstania niepełnosprawności oraz zaopatrzenia w środki ortopedyczne.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca żądał zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. w zakresie stopnia orzeczonej niepełnosprawności.

Zgodnie z art. 2 pkt. 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.U. z 2011r. Nr 127, poz.721), niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Wymieniona ustawa rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1-4 wskazanej Ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

W ocenie wnioskodawcy stan jego zdrowia kwalifikował go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Kryteria oceny niepełnosprawności określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328). Z § 32 ust. 1 pkt. 5 i 10 wskazanego rozporządzenia wynika, że przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez upośledzenia narządu ruchu, w tym:

a) wady wrodzone i rozwojowe narządu ruchu,

b) układowe choroby tkanki łącznej w zależności od okresu choroby i stopnia wydolności czynnościowej,

c) zapalenie stawów z towarzyszącym zapaleniem stawów kręgosłupa w zależności od stopnia wydolności czynnościowej,

d) choroby zwyrodnieniowe stawów w zależności od stopnia uszkodzenia stawu,

e) choroby kości i chrząstek z upośledzeniem wydolności czynnościowej,

f) nowotwory narządu ruchu,

g) zmiany pourazowe w zależności od stopnia uszkodzenia i możliwości kompensacyjnych;

choroby neurologiczne, w tym:

a) naczyniopochodny udar mózgu przemijający, odwracalny, dokonany, prowadzący do okresowych lub trwałych deficytów neurologicznych o różnym stopniu nasilenia,

b) guzy centralnego układu nerwowego w zależności od typu, stopnia złośliwości, lokalizacji i powstałych deficytów neurologicznych,

c) pourazowa cerebriastenia i encefalopatia,

d) choroby zapalne ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego prowadzące do trwałych deficytów neurologicznych,

e) choroby układu pozapiramidowego w zależności od stwierdzanych objawów neurologicznych,

f) choroby rdzenia kręgowego,

g) uszkodzenia nerwów czaszkowych i obwodowych o różnej etiologii.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wymagała wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd zasięgnął opinii biegłych. Na podstawie wydanych w niniejszej sprawie opinii Sąd ustalił, że wnioskodawca może zostać zakwalifikowany do lekkiego stopnia niepełnosprawności, który ma charakter okresowy od stycznia 2013 r. do dnia 30.06.2019r. z symbolem niepełnosprawności 05-R, 10-N oraz że wnioskodawca jest zdolny do pracy lekkiej. Na podstawie opinii biegłego ortopedy Sąd ustalił, że wnioskodawca wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby według wskazań medycznych – w szczególności w pas ortopedyczny.

Wnioskodawca nie wymaga czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, ani też stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Wnioskodawca nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Biegli: internista – diabetolog, neurolog, ortopeda ustalili, że z uwagi na schorzenie wnioskodawca może zostać zakwalifikowany do lekkiego stopnia niepełnosprawności. W świetle powyższego Sąd uznał, że brak jest przesłanek do zakwalifikowania wnioskodawcy do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

Jednocześnie biegli stwierdzili w wydanych opiniach, że wnioskodawca jest zdolny do pracy lekkiej oraz że wnioskodawca nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Jak wyżej wskazano, Sąd dał wiarę opiniom biegłych w całości.

Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w

takich kryteriach jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii. Żadna ze stron nie złożyła merytorycznych zastrzeżeń do wydanych opinii.

Z tych względów Sąd na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił w części zaskarżone orzeczenie w zakresie daty powstanie stopnia niepełnosprawności, wskazań zaopatrzenia w pomoc ortopedyczną, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Zgodnie z przepisem art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy.

W związku z żądaniem wnioskodawcy orzeczenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, w pozostałym zakresie Sąd odwołanie oddalił, uznając, że orzeczenie wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności jest nieuzasadnione.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie III wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawca był zwolniony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa. Z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.